

ทำอย่างไรเมื่อถูกนายจ้างบอกเลิกจ้างเนื่องจากติดเชื้อเอชไอวี

(โดย สุภัทรา นาคะผิว มูลนิธิศูนย์คุ้มครองสิทธิด้านเอดส์)

ถ้าคุณทำงานอยู่ในบริษัท ห้าง ร้าน โรงงานต่างๆเป็นปกติ แล้วถูกหัวหน้างานหรือนายจ้างบอก
ว่าไม่ต้องมาทำงานแล้ว เพราะเขา知道你ติดเชื้อเอชไอวี โดยที่คุณไม่ได้ทำความผิดใดๆเลย สิ่ง
ที่คุณควรรู้เบื้องต้นคือ ตราบไคที่ยังไม่มีหนังสือเลิกจ้าง(ซึ่งต้องบอกสาเหตุของการเลิกจ้างด้วย)
จากนายจ้างมาถึงคุณ กฎหมายถือว่ายังไม่มีการเลิกจ้าง หรือการเลิกจ้างด้วยวาจายังไม่มผลใดๆ
ดังนั้น หากคุณรู้สึกว่าคุณไม่ได้รับความเป็นธรรมจากกรณีแบบนี้ สิ่งที่คุณต้องทำคือ

๑. แจ้งสำนักงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานในพื้นที่ที่คุณทำงานอยู่ว่าคุณไม่สามารถ
ไปทำงานได้เพราะนายจ้างหรือหัวหน้าสั่งไม่ให้ไปทำงาน แต่ยังไม่มหนังสือเลิกจ้าง ทั้ง
ที่คุณไม่ได้ทำความผิดใดๆ การไปแจ้งนี้ทางสำนักงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานจะ
ให้คุณกรอกแบบฟอร์มไว้เป็นหลักฐาน ที่ต้องทำเช่นนี้เพื่อป้องกันไม่ให้นายจ้างมาอ้าง
ภายหลังว่าคุณขาดงานโดยพลการ ไม่มีการลา ไม่มีใบรับรองแพทย์ และจะเป็นเหตุให้
นายจ้างไม่จ่ายค่าชดเชย ค่าเสียหายใดๆ
๒. ขึ้นตอนต่อไปของสำนักงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน มีหน้าที่ต้องเรียกนายจ้าง
หรือผู้แทนที่นายจ้างมอบหมายมาเจรจา พูดคุย ว่าเกิดอะไรขึ้น ทำไมไม่ให้คุณเข้าไป
ทำงาน
๓. หากมีการเลิกจ้างด้วยเหตุติดเชื้อเอชไอวี ถือว่าเป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม ตาม
กฎหมายคุ้มครองแรงงาน นายจ้างต้องจ่ายค่าชดเชย(ตามอายุงาน ค่าบอกกล่าวล่วงหน้า
(ปกติจะเลิกจ้างต้องแจ้งล่วงหน้าอย่างน้อย ๑ เดือน เพื่อให้เราเตรียมตัว หางานใหม่ หาก
ไม่มีการบอกกล่าวล่วงหน้า กฎหมายให้นายจ้างจ่ายค่าบอกกล่าวล่วงหน้าเท่ากับค่าจ้าง
ประมาณ ๑ เดือน)และต้องจ่ายค่าเสียหายอื่นๆที่เกิดขึ้นจากการเลิกจ้างกระทันหันด้วย

๔. อย่าเขียนหนังสือลาออกเองอย่างเด็ดขาด เพราะการลาออกเองจะทำให้เราไม่มีสิทธิ

ได้รับค่าชดเชย และค่าเสียหายใดๆทั้งสิ้น หากเราไม่ผิดก็ไม่ต้องลาออก ให้นายจ้างเป็นฝ่ายเลิกจ้าง

๕. กฎหมายแรงงานบ้านเรายังมีปัญหาเชิงโครงสร้างอยู่มาก โดยเฉพาะการให้สิทธิกับนายจ้างในการจ้าง หรือเลิกจ้างได้ แม้ไม่มีเหตุผลอะไรก็เลิกจ้างได้ เพียงแต่หากลูกจ้างไม่มีความผิคนายจ้างต้องจ่ายค่าชดเชยและค่าเสียหายต่างๆเท่านั้น ดังนั้น ต้องผลักดันให้มีการแก้ไขกฎหมายแรงงานในประเด็นนี้ เพื่อความเป็นธรรมต่อลูกจ้าง

หมายเหตุ อัตราค่าชดเชยตามกฎหมายคุ้มครองแรงงาน

-ทำงานติดต่อกันครบ ๑๒๐ วัน แต่ไม่ครบ ๑ ปี ค่าชดเชยไม่น้อยกว่าค่าจ้างอัตราสุดท้าย ๓๐ วัน

-ทำงานติดต่อกันครบ ๑ ปี แต่ไม่ครบ ๓ ปี ค่าชดเชยไม่น้อยกว่าค่าจ้างอัตราสุดท้าย ๙๐ วัน

-ทำงานติดต่อกันครบ ๓ ปี แต่ไม่ครบ ๖ ปี ค่าชดเชยไม่น้อยกว่าค่าจ้างอัตราสุดท้าย ๑๘๐ วัน

-ทำงานติดต่อกันครบ ๖ ปี แต่ไม่ครบ ๑๐ ปี ค่าชดเชยไม่น้อยกว่าค่าจ้างอัตราสุดท้าย ๒๔๐ วัน

-ทำงานติดต่อกันครบ ๑๐ ปีขึ้นไป ค่าชดเชยไม่น้อยกว่าค่าจ้างอัตราสุดท้าย ๓๐๐ วัน